

Настъпи пауза следъ първия куплетъ. Рибарътъ нѣкакъ гордо и самодоволно преведе:

— Нашенска пѣсень: рибарътъ кърпи мрежитѣ си, стѣга лодката си, въ морето ще ходи.

А следъ втория куплетъ той преведе:

— Тя казва, жената казва: ще моля Бога мъглитѣ да прати въ планинитѣ, вѣтъра въ горитѣ, морето да е тихо...

Но следъ това той престана да превежда и самъ запѣ. Неговиятъ сипкавъ, но приятенъ и силенъ басъ се присъедини къмъ бистрия гласъ на момичето, закъснѣваше на нѣколко такта и следъ това плавно и бързо го догонваше, следѣше го и се преплиташе съ него. Нѣмаше нужда да се превежда тая проста рибарска пѣсень. Вънъ бучеше морето и откриваше смисъла ѝ. Пѣсенъта бѣше за него — за това и хубаво и страшно, и любимо и проклето море.

Върху поста налетѣ бѣсенъ вихъръ на бурята, стъклата на прозорцитѣ прозвѣнтѣха, пропукаха вратитѣ, цѣлото здание се разлюлъ и разклати. Едни следъ други проецаха силни удари на вълнитѣ и тъй близко, каточе морето се плискаше подъ самитѣ прозорци. Изведнѣжъ гласътъ на момата трепна болезнено и замлъкна. Рибарътъ продължи още, но като почувствува, че остава самъ, замлъкна и той.

— Туй то! Жена нали е — ето ти и плачъ.